

התכלת פרק רביעי מנחות

לחם או כבשים שמעבדין
מדהה באבד חצירו: ואיו
היה לחם בשעת שחיטה
נאפה. ג] כבשים היו מניפין

ששם הוֹזְקוּן זה לזה שמועֲבֵבִין זה את זה ואִיֶּה
הוּא זִיקָה שֶׁלָּהֶן יִשְׁחִיטָה אִמֵּר עוֹלָא כְּעוֹ
בְּמַעֲרַב תְּנוּפָה עוֹשֶׂה זִיקָה אוֹ אִינוֹ עוֹשֶׂה
זִיקָה פְּשׁוּט לִיה מְדַרְבֵּי יוֹחֲנָן דַּאֲמַר רַבִּי יוֹחֲנָן
שֶׁשְׁחִיטָה עוֹשֶׂה זִיקָה מְכַלֵּל דִּתְנוּפָה אִינוֹ עוֹשֶׂה
הִשְׁתֵּה דר' יוֹחֲנָן גּוֹפֵא קָא מִיבְעִיָא לִיה מִיפְשֵׁט
יִשְׁחִיטָה לִיה לִרְבִּי יוֹחֲנָן דִּשְׁחִיטָה עוֹשֶׂה זִיקָה
תְּנוּפָה אִינוֹ עוֹשֶׂה זִיקָה אוֹ דְלִמָּא שְׁחִיטָה
יִשְׁחִיטָה לִיה וְתְנוּפָה מִסְבָּקָא לִיה תִּיקוּן א"ל
הַיְּהוּדֵי בַר תַּיִנָא לִרְבִּי הוֹנָא בְּרִיה דְּרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ
הָא כִּי כְּתִיב יְקוֹדֵשׁ יִהְיוּ לָהּ לִכְהֵן בֵּתֵר תְּנוּפָה
תַּיִנִיב וּפְלִגִּי בִן נָסֵס ור' עֲקִיבָא וְלִיעֲמִיד בֵּתֵר
תְּנוּפָה וְלֹא בֵּתֵר שְׁחִיטָה אֵלֹא מֵאִי אִית לָךְ
מִמִּמִּירָא מַעֲיָקָא קָאִי וּמֵאִי קִדֵּשׁ יִהְיוּ לָהּ לִכְהֵן
יִבֵּר שׁוֹפּוֹ לִכְהֵן הֵבֵא נְמִי דְּבֵר שׁוֹפּוֹ לִכְהֵן
שְׁחִיטָה עוֹשֶׂה זִיקָה וְרִמְיָנִי יַעֲד שְׁלֵא שְׁחִטָה
פְּרַם לַחֲמֶה יֵאֵר לָחֵם אַחֵר וְשׁוֹטֵם מִשְׁשַׁחְמָה
פְּרַם לַחֲמֶה הֵדֵם יוֹרֵק וְתַבְשֵׁר יֵאֵכֵל וְיִידֵי
דִּירוּ לֹא יֵצֵא וְהִלָּחֵם פְּסוּל נֹזֵק הֵדֵם תּוֹרֵם
נֶזֶן הַשֵּׁלֶם עַל הַפְּרוֹם יַעֲד שְׁלֵא שְׁחִטָה יֵצֵא
לַחֲמֶה מְכַנִּיָּה וְשׁוֹטֵם מִשְׁשַׁחְמָה יֵצֵא לַחֲמֶה
הֵדֵם יוֹרֵק וְתַבְשֵׁר יֵאֵכֵל וְיִידֵי דִירוּ לֹא יֵצֵא
הַלָּחֵם פְּסוּל נֹזֵק הֵדֵם תּוֹרֵם מִמָּה שְׂכַפְּנִים
נָקֵל שְׂכַחְוִין עַד שְׁלֵא שְׁחִטָה נִטְמָא לַחֲמֶה מְכִיָּא
לָחֵם אַחֵר וְשׁוֹטֵם מִשְׁשַׁחְמָה נִטְמָא לַחֲמֶה הֵדֵם
נֹזֵק וְתַבְשֵׁר יֵאֵכֵל וְיִידֵי דִירוּ יֵצֵא שְׁחִיטָה מִרְצֵה
עַל הַטְּמֵא וְהִלָּחֵם פְּסוּל נֹזֵק הֵדֵם תּוֹרֵם מִן
הַטְּהוֹר עַל הַטְּמֵא וְאִי ס"ד שְׁחִיטָה עוֹשֶׂה
זִיקָה כִּיּוֹן הִזְוָקְוִין זֶה לָזֶה בְּשְׁחִיטָה אִיפְסִיל
יִיָּה ⁶ לָחֵם תִּיפְסֵל נְמִי תוֹרֵה ⁶ שְׁאֵנִי תוֹרֵה
וְיִרְחֲמָנָא קְרִיָּה שְׁלָמִים מִה שְׁלָמִים קְרִיבִים בְּלֹא
לָחֵם אָף ⁷ תוֹרֵה קְרִיבָה בְּלֹא לָחֵם א"ר יִרְמִיָּה אִם
נִטְמָא לֹמֵר תְּנוּפָה עוֹשֶׂה זִיקָה אֲבֵר לָחֵם
אֲבֵר

[יִקְרָא ז'] י' מַשְׁמַע דְּאַע"פ
לְמֵים צֶלָה לְחֵם אֲבָל כְּצֵי
י' הַלֵּחֵם. אַחֵר תְּנוּפָה:
צֵו

[illegible]

שֶׁמֶס הוֹקֵקוּ וְהַ לֹּהֶ. שְׁהִי צִיחַד וְחֹאֵ
וְהַ לֹּהֶ וְהוֹמֵר לִפְנֵי יֹאֵל לְבֵית הַשְּׁרִיר
וְיֹקֵה שֶׁלֵּחַן. הַקּוֹבֶצֶת יֹחַד: שְׁחִיטָה.
(א) כִּי אֵלֶּה אִי לֹאס וְכִשְׁשִׁי אֵלֶּה הַכִּכִּי
עִם הַלֵּחַם מֵחֵיִים בְּכִי לִבְּהִנְמוֹת
לְבוֹת מֵחֵה (לִקְחֵן סֵא). וּפְלִיגִי בֵּן נִנִּם
וְרִי עֵקִיבֵא. וְשִׁמֵּם לִדְחִין מִטּוֹפֵה עוֹשֶׂה
וְיֹקֵה וְלֹא בִּתְרֵה שְׁחִיטָה. בְּחִימֵה. הֵא
וְדִקֵּי לִדְלֵכֵה לֹא הִי אֵלֶּה לִּחְסֵה שְׁחִיטָה:
מְעִיקָרֵא. קוֹדֵם שְׁחִיטָה: עַד שֶׁלֵּא
שְׁחִיטָה. לְתוֹרֵה. (ו) לֵחַם תּוֹרֵה אִין
מִתְקַדֵּשׁ אֵלֶּה בְּשִׁחִטָה בִּפְרֵק הַתּוֹרֵה
(לִקְחֵן דָּף ע) לְשִׁחִיטָה קִרְבְּנוֹ עַל זֶבֶח
(לִקְחֵן דָּף ע) וְיֹקֵה (ו) מִלְחֵם שֶׁלֵּחַן
לְחֵלֶם קִדּוּם אֵלֶּה בְּשִׁחִטָה הַזֶּבֶח:
נִפְרֵם לְחֵמֵה. לֹא יִדְעֵנָה אֲחֵן לְדִמְיִסְלֵךְ
לְכוֹלֵהוּ מֵשׁוּם דְּנִרְסָה אֲחֵן מִלְחֵם
וְיֹרֵהֵם בְּצִינֵי לְמִלְחָה דִּן הַבְּיֵסִים גִּתֵּר
שְׁחִיטָה (א) מִנְחַת תּוֹרֵה וְכַחֲבִי צֵה הִיֵּא
(א) (קִדְשֵׁי תּוֹרֵה) (שֶׁס דָּף) שֶׁמֶס
וְיֹקֵה אֶחָד מִלְחִימֵה (וְכוֹלֵן) לְשִׁחִטָה:
דִּרְסֵי. וְשֶׁס שְׁלֵמִים וְלֹא שְׁלֵמֵה
תּוֹרֵה (א) גּוֹרֵק דִּרְסֵי. עַד שֶׁלֵּא נִפְרֵם
לְחֵלֶם: תּוֹרֵס. (א) לְרִבְחִי וְהִקְרִיב
מִמֶּנּוּ אֶחָד מִכֵּל קִרְבֵּן (שֶׁס (א) דִּמֵּי חֵלֹת
וְהִי וְשֶׁס תּוֹרֵס אֶחָד מִפְּרֵק לְכוֹנֵה
וְיֹקֵה לְזַעֲלֵים בִּרְשֵׁי מִשְׁכַּח הַתּוֹרֵה
(לִקְחֵן דָּף ע) מִן הַשֶּׁלֶם. וְלֹא מִן
הַפְּרִיֹם לְדִמְיֵה בְּחִיטָה (שֶׁס (א) אֶחָד
שֶׁלֵּא יִטּוֹל פְּרוֹס: יֹאֵל לְחֵמֵה. מִזֶּךְ
לְחִיטָה מִלְחִימֵה: מִגִּנְיֵה פְּרוֹסֵם. וְשׁוֹמֵם

דכל זמן שאינו קדוש בשמיטה אינו נפסל ביוצא: **הדס יורק.** * לשם שלמים: **תורם ממה שצנינים** ע' **שבתוך.** ולא שאכלו אורזו שאלו אלא ייחסו צמנין להיות תרומתו ברומה והשקיר את הפנימיות. כל יוצא לתורה לאו חוק לעזירה קאמר אלא חוק לעיר דהא התורה ולחמה נאכלין לעיר העיר: **ששקטתו נעמא לתמה דס יורק.** לשם תורה והבשר יאכל צמורת תורה: **ורדי נדרו יוא.** להדין מראה חול: **ואריתן לען תומאה א'.** ויפסל נמי תורה וכן תומאה ויפסל

לשמה: רחמנא קרייה שלמים. תודת שלמיו [ויקרא 11] * משמע דלע"פ שהייתה תודה בשעת לחמה חוזרת להיות שלמים בלא לחם אבל כשאי עזרת עם לחמה (ד' קרוי שלמים: אבר הלחם. אחר תנופה: בעו

דסברה דלרבי לא נפקי לחוץ כדבא (ט)
אזכ הנהם אזכר הכנשים ואמאי ה
למקם פדיון לבוץ עלמא דאימא לקמן
ולקמן אזכר אבא מור מרשא והלב
מרשא אי נמי הנהם אפילו אפסא
למים מצי למלאות בחצית מקודשא
לא אלימא הוה מנופא לאקצועי ואפ
לשמן חזק דמן שלג לשמן אומו הלכ
אפסורין צבילא (ד) אבא הנהם אומו
ומינו דחו לקרבא דאי צבי מניף אל
הוקצעו צבטיה אי לא הוקצעו ופירי
ועוד קשה דמשמע דל"א יכול לשנומ
מירא לאפסול צינא: **נפרא** דחברת
זיקא מועלת לצינא דצבטיה מו
אימא צבפריס ותימא דמזקתני יא
פסול כולו (א) ועוד הוה ליה למימנ
ותימא דלעיל (ד) כה) דייק מאן ש
קתני משחטתני יא לאמור ד נדרר
צרת מני אקרו שלמים (ב) לא

[illegible]

למים כי נטמא הלחם. ואי

עין משפט
ור מצוה

א [מ]י פ"י מהלכות
פסוק"מ הלכה כ:
קד ב מ"י פ"ח מהלכות
תמידן ומוספין הל' יט
ופ"י מהל' פסוק"מ הלכה
יח:
קה ג ד מ"י פ"ג מהל'
פסוק"מ הלכה יד:

תורה אור השלם

1. והניף הכהן אתם על
לחם הבכורים תנופה לפני
יְיָ על שני בָּבָשִׁים קָדֹשׁ
יִהְיוּ לַיְיָ לֶכֶת:

שיטה מקובצת

[illegible]

מז.

וַיֵּזְרוּ היא יוקה שֶׁהָיוּ זו שחיטה. דאס אבד הלחם אצדו הכבשים
ואס אצדו הכבשים אבד הלחם והיינו כרבי דאמר לקמן (ד' מו.)
כבשי עגרת אין מקדשין הלחם אלא בשחיטה ולרבי אלעזר בר' שמעון
(קשה) נהי דאס אבד הלחם אצדו הכבשים כדאמר רבי יוחנן לקמן

עַכְבָּן זֶה אֵת זֶה וְהִיא
מֵהָ אִמֶּר עוֹלָא בְּעוֹ
זִיקָה אוֹ אִינוּ עוֹשָׂה
וְיוֹחֵן דָּאמֵר רַבִּי יוֹחֵן
לִל רִתְנוּפָה אִינוּ עוֹשָׂה
מִיִּבְעֵיא לִיה מִיִּפְשֵׁט
שְׁחִימָה עוֹשָׂה זִיקָה
הָא רִתְנוּפָה שְׁחִימָה
סָפְקָא דְלֵהָ תִּיקוּ א"ל
וְהָא בְּרִיה דְּרַב הוֹשֻׁעַ
לֵה' לִכְהֵן בְּתֵר תְּנוּפָה
עֵקִיבָא וְלִישְׁמֵיךְ בְּתֵר
הָא אֵלָּא מֵאִי אֵית לָךְ
אִי קִדֵּשׁ יְהוּ לֵה' לִכְהֵן
נִמְנֵי דְבֵר שְׁמוֹפֵר לִכְהֵן
יִנְיָ יַעֲד שְׁלָא שְׁחִמָה
אֲחָר וְשׁוּחַט מִשְׁשַׁחְמָה
וְהַבְשֵׁר יֵאכֹל וְיֵרִי
סוֹל נֹזֶק הָרֵם תּוֹרֵם
עוֹד שְׁלָא שְׁחִמָה יֵצֵא
מִשְׁשַׁחְמָה יֵצֵא לַחֲמָה
וְיֵרִי נִדְרוֹ לֹא יֵצֵא
תּוֹרֵם מִמָּה שְׁבַפְנִים
מֵהָ נִמְנָא לַחֲמָה מִבֵּיא
מֵהָ נִמְנָא לַחֲמָה הָרֵם
נִדְרוֹ יֵצֵא שְׁהִצִּין מִרְצָה
נֹזֶק הָרֵם תּוֹרֵם מִן
ס"ד שְׁחִימָה עוֹשָׂה
לְהוֹ שְׁחִימָה אִיִּפְסִיל
תּוֹרָה⁶ שְׁאֵנִי תּוֹרָה
הָא שְׁלָמִים קָרִיבִים בְּלֹא
לֹא לַחֵם א"ר יִרְמְיָה אֵם
שְׁהָ זִיקָה אֲבָד הַלָּחֵם
אֲבָדוּ

אמת להלם ולרבי אינו יכול [ב'] וי"ל הא דרבי אלעזר בר' שמעון נמי הי
אית להו אי א"י ק"ל דמנור מקדש ולאו מטעמיה דהכא (ס) דפליג עליה
אבל למאי דמפרש איכא בנייהו איפסולי בינא דקדוש עלי אינו
מועיל לרבי כדו שסוהמא בפי"ק (סס דף א') וסוגיא דפסחים (דף א')
י"ב לנבי נפקי לחולין ותימה דמשמע הכא דאי תנופה עושה זיקא
דקדוש שמיטה לרבי קדוש וזיקא לר"א דרבי שמעון דמי [א] ואין
חלות דלר"א ברבי שמעון פודן בחזן וי"ל דרבי קסבר מנור מקדש
שמיטה שמיטה אי קסבר מנור מקדש ולקמן חיי"י א"י קסבר מנור
חזו כוליה וכו' היא דקוף ולוב דרעב"א (פסוק דף מט.) דאיני שיעור
ליכא תנופה חשיבא אכל הכס כיון שאינה ראויה אלא לשמי חלות
(ס) דשמיטה קדשה ויהא דמיבעיא לקמן (דף מח.) דכשי עזרת ששחטן
לר"א בר' שמעון האמר וזיקא ויהא דמקדשה כלומר [א] וכל שכן
לקמן (דף דמח.) גבי פודן בחזן לר"א בר' שמעון דפריך לכו קדוש וזיקא
ב' ד' שמיטא (לקמן דף עב.) משמע דאיפליגו רבי ור"א ברבי שמעון אי
ר' לא יטמא דלפילו בתנופה חזקתו או לזה אם תנופה עושה זיקא
וכ' עולמא אינו יכול לשנותן לזס וזכא אחר לפירוש דפירשו אלא הכס
או זריכי וז"ע שלא יקשה מנא (ב) לרבא דלמור בפי"ק (גליע דף ע') דלמ"ד
הדם וזיקא והבשר יאב"ב וירי גדרו יצא והחיים פסול. ק"י גיטא
והדר וקסא והלם פסול דלשון פסול משמע דלפילו נטמא מקצתו
דקמי פסול גבי מ"ק וסדן לקב דרעב"א דגרסינן וירי גדרו לא יטמא
מ' ליוא רבי אליעזר וכו' הא דרבי שמעון הניך מראה על אכילתו הכא
מ' על אכילתו: **דרהמנא** קרייהא שמיטה. אף על גב דכשי
לפליגן מקדשים קלים אי נמי לא ילפינן שלמי ציבור משלמי יחיד:
אדרי

יה שלמים דכתיב וזאת תורת זבח השלמים וגו' אם על תודה יקריבנו משום הכין הדם יזרק לשם וכתיב ושני כבשים בני שנה לזבח שלמים³) הלא קשיא זבח שלמים איקרו ולא דבר אחר אבל :

(א) אויף זיין שטאם געשמוץן וואס"ב ארבע הילחם ארבע הדינשים. (ב) עין קוס' ד"ה דרשמונא: